

POSELSTVÍ NEMOCNÝM

ADVENTNÍ DOBA
A VÁNOCE 2023

Drazí nemocní, bratři a sestry,
znovu po roce prožíváme adventní dobu a blížíme se ke svátku Narození našeho Pána Ježíše Krista. Mohlo by se zdát, že Vánoce jsou srovnatelné s desítkami událostí, které si připomínáme během roku. Ale není tomu tak. Většina z nich se obvykle dotýká pouze našeho osobního a rodinného života nebo omezeného okruhu přátel či části společnosti. Příchod Božího Syna Ježíše Krista, jeho narození v Betlémě, má však dopad na každého člověka, na každý den v dějinách našeho světa. Není nikdo, žádný člověk, pro něhož by Ježíšovo narození nemělo význam. Kristův příchod na svět souvisí s každým jednotlivcem, skupinou lidí i celým lidstvem, s tím, co už bylo, i s tím, co přijde v budoucnosti nebo až na konci věků.

Vás, bratři a sestry, kteří právě prožíváte náročné období svého života, jistě mnohokrát napadne myšlenka, odrážející Váš současný stav: To se mě už netýká, toto už není pro mě, protože mi chybí životní síla, zdraví, nedokážu dělat věci, které jsem míval rád, můj život je teď jiný.

Starozákonní slova proroků, která předpovídají narození Spasitele světa, vypočítávají nejrůznější životem hendikepované lidi, pro něž bude zachráncem. Tak Izajáš označuje: *V ten den hluší uslyší slova knihy, z temnoty a mlhy prohlédnou oči slepých, pokorní se rozveselí v Hospodinu a nejchudší zajásají v Izraelově Svatém.* (Iz 29,18–19) A dále: *Proč říkáš, Jakube, proč mluvíš, Izraeli: „Skrytý je můj osud Hospodinu, můj Bůh nedbá o mé právo?“ Nevíš to, či neslyšel jsi o tom? Věčný Bůh je Hospodin, který stvořil končiny země; nezemdlí a neunaví se, nelze vystihnout jeho moudrost. Znavenému dává sílu, bezmocnému rozmnožuje zdatnost. Junáci zemdlí a unaví se, rekové klopýtají slabostí, ale ti, kdo doufají v Hospodina, nabývají sil, jak orli dostávají křídla, běží a neumdlí, jdou bez únavy.* (Iz 40,27–31)

V popisovaných stavech a pocitech se můžeme nalézt i my, drazí přátelé, když na nás doléhá věk, únava, nemoci a samota nebo různé tlaky, kdy už nerozumíme světu kolem nás. Tehdy si připadáme jako by na nás všichni zapomněli, jsme stranou zájmu druhých a říkáme si: Ani pro Boha už nejsem důležitý. Odraz podobného způsobu myšlení nacházíme i v lidovém rčení: Proti věku není léku. Ale náš Spasitel Ježíš Kristus, náš blízký Bůh, lék má. On sám je totiž lékař i lék, který se nám nabízí a je natolik účinný, že jsme schopni svůj stav zvládnout. Slova jedné adventní antifony před evangeliem oslovují Ježíše Krista „Klíči Davidův“. Jedná se o krásné obrazné vyjádření. Klíč symbolizuje otevření tajemství, čehosi nového, duchovním klíčem se otevírají dveře, za nimiž nalezneme nové možnosti, posilu a také prorokem Izajášem vzpomenutá křídla, která nás pozvednou.

Drazí nemocní, milé sestry a bratři, kéž Vám Bůh dopřeje, abyste skrze adventní dobu a svátky narození Pána Je-

žíše pocítili, že Ježíš má klíč, že Ježíšova síla se nezmenšila a že jeho světlo prozařuje i Vaše temnoty.

Děkuji Vám, že se snažíte nést své životní těžkosti a kříže. Jsem Vám vděčný za to, že se snažíte modlit za Vaše blízké a příbuzné, kteří prožívají různé nesnáze a krize. Děkuji Vám také, že se modlíte za svět, který trpí válkami, rozdělením a nesnadným hledáním cest. Nejsme na všechno sami, v Betlémě se narodil ten, který má jméno Emanuel – Bůh s námi.

S požehnáním Vám, Vaším blízkým a všem, kteří se o Vás starají a pro něž Vy stále mnoho znamenáte

+Josef Nuzík

Milí nemocní,

je mi jasné, že to, co si teď přečtete, Vás nezbaví těžkostí a bolestí, které máte, ale přece to může nabídnout jiný pohled na život a dodat odvalu čelit nemoci i jiným těžkostem, které na nás zvláště v poslední době doléhají. Je to výňatek z e-mailu koordinátora Arcidiecézní charity Olomouc pro Haiti, který přímo tam žil a působil.

„Zdravím Vás všechny z Haiti, konkrétně z Baie-de-Henne. Je tady obrovské sucho, každý den bojuji s šilným vedrem, život se tu od doby, co jsem tady nebyl (více než 10 let – pozn. redakce), z mého pohledu vůbec nezměnil. Je tady pár nových budov, nové osvětlení, které je už z poloviny rozkradené, ale obyčejní, chudí lidé jsou pořád stejní. Stále přicházejí a žebrají o trochu rýže. Navštívil jsem i odlehlejší oblasti od zátoky, tam je situace ještě horší, lidé nemají vůbec kam jít a navíc to otřesné sucho a nedostatek vody.

Ceny pohonných hmot i všeho ostatního se tu za poslední měsíce vyšplhaly na dvojnásobek a lidé si tu prakticky

nejsou schopni za to málo, co si vydělají nebo ušetří, prakticky vůbec nic koupit. Škola se tu tak stává pro některé rodiny opravdu nedosažitelným komfortem, zvláště ty rodiny, které mají více dětí, prakticky nemají možnost poslat děti do školy, a tak je posílají na zahradu, chytat ryby nebo žebrať, a ve vesnici se tak prohlubuje analfabetismus, který tu byl odedávna. To samé, co platí o školství, platí i o zdravotnictví a v okamžiku, kdy některý člen z rodiny onemocní, tak ostatní členové zoufale shání peníze na léky, které by mu mohly ulehčit z nemoci, často žebrají na ulici a chodí a ptají se, kde se dá.

Viníkem celé této bezvýchodné situace je vláda, která jako by na Haiti vůbec neexistovala. Nefunguje tu vůbec nic, všechno je tu ponecháno napospas schopnosti každého jednotlivého člověka. Čím víc to tu procházím, tím víc si vážím sociálního systému u nás v České republice. Lidem tady často nezbyvá opravdu nic jiného než žebrať, tato ponižující situace dělá z každého člověka skutečného žebračka. Většina velkých charitativních organizací se v důsledku špatné politické a bezpečnostní situace z Haiti stáhla, a tak nezbyvá mnoho možností, kde se místní vesničané něčeho domohou.

Jediná pozitivní a povzbudivá věc, kterou tady na Haiti zažívám a obdivuji, je jejich úsměv, usmívají se za každé situace, ať je jim špatně nebo dobře. To je vlastně i to, co mi dává energii, abych to tu stále procházel a setkával se s nimi, protože úsměv dává naději a naděje nikdy neumírá.“

Ještě bych chtěl dodat, že Arcidiecézní charita Olomouc na Haiti ve své pomoci pokračuje.

*Mons. Bohumír Vitásek,
biskupský delegát pro pastorační nemocných*